

Barbora Vajsejtlová

At' jsou

velcí zase malí!

druhé
čtení

ILUSTROVALA ALENA SCHULZOVÁ

Ať jsou velcí zase malí!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Barbora Vajsejtlová

Ať jsou velcí zase malí! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

A L B A T R O S

druhé čtení

Barbora Vajsejtlová

At' jsou **velcí**
zase **MALÍ!**

ILUSTROVALA

ALENA SCHULZOVÁ

Albatros

© Barbora Vajsejtlová, 2017
Illustrations © Alena Schulzová, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-00-04679-2
ISBN e-knihy 978-80-00-05976-1 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Jak dostali zvoneček

Znáte to tam, kde končí tramvajové koleje? No ano, přesně tam, kde je u lesa to velké hřiště s prolézačkami a zakroucenou červenou klouzačkou. Stačí, když uděláte pár kroků nebo stejný počet skoků doleva, pak se dáte trošku do kopce, a ocitnete se u dveří domu, ve kterém bydlí Kuba s Luckou, maminkou a tatínkem.

Kuba půjde po prázdninách do druhé třídy a Lucka chodí ještě pořád do školky. Oba bydlí ve stejném pokojíčku

se zeleným kobercem a spí na stejné palandě – Kuba nahoře a Lucka dole, protože je ještě tak trochu brambora a občas v noci spadne z postele dolů, jen to žuchne. Pak sedí na zemi jako hromádka neštěstí a zmateně se rozhlíží, kde se tam vzala. A trochu pofňukává, než vstane maminka nebo tatínek a pomůžou jí vylézt zpátky nahoru, aby se zase mohla zavrátat do peřiny s růžovým poní-

kem. Ke snídani si oba nejradši dávají čokoládové kuličky s mlékem, a i když Lucka Kubovi občas krade bonbóny a Kuba zase Lucku tahá za blondáté copy, jeden bez druhého nedají ani ránu. Jak se ostatně na správné sourozence sluší.

Právě teď jsou ale prázdniny, a Kuba s Luckou se příšerně nudí. Všichni kamarádi jsou u babiček a dědečků, na táborech, nebo na dovolené u moře. Klouzačka na hřišti je proto opuštěná, stejně jako betonový plácek, na který chodí Kuba se svými kamarády hrát po škole fotbal. Maminka si sice dneska vzala volno z práce, aby Kuba s Luckou nezůstali doma sami, ale už

od rána ustavičně telefonuje nebo něco píše na počítači. „Musíte být trpěliví. Ještě chvíli. Vydržte, jen tady něco dodělám,“ opakuje pořád, kdykoli začnou děti žadonit, aby společně něco podnikli.

Kuba s Luckou už si zahráli Člověče, nezlob se, nudili se u pohádky v televizi, pohádali se u pexesa (protože Lucka chtěla za každou cenu vyhrát dvojici obrázků s kočkou, takže podváděla a obrátila několik kartiček navíc) a prolistovali několik knížek. Nic je pořádně nebavilo a do ničeho se nemohli zabrat. Kuba by si nejraději hrál na bitvu s vesmírnými bojovníky, ale Lucka o tom nechtěla ani slyšet a pořád ho otravovala s panenkami a chtěla, aby jim dělal tatínka. Taková hloupost! Minulý týden to bylo něco úplně jiného. Oba byli na táborech se spoustou kamarádů a nemuseli přemýšlet, čím by vyplnili volný čas.

„Mami, pojd' s náma aspoň na hřiště. Vezmu si tam míč a třeba přijde někdo, s kým bych si mohl zakopat,“ prosil Kuba, kterému připadalo, že se hodiny snad musely zastavit a že už nikdy v životě nepřijde večer. Tak strašně se dnešní den táhl.

„Jo, mami, na hřiště, na hřiště!“ křičela Lucka a poskakovala po jedné noze.

Maminka zrovna skládala v ložnici prádlo a povzdychla si: „Tak počkejte chvíličku, jen co to dodělám, a půjdeme na chvíli ven.“ Kuba protáhl obličej. Ach jo, zase čekat. Proč prostě nemůžou jít hned a zahrát si fotbal?

Pro jistotu si obuli s Luckou boty, aby se pak nemuseli zbytečně zdržovat, a protože maminka pořád nešla, posadili se otráveně do chodby na zem. Konečně to maminka dodělala a mohli vyrazit. Jenže hřiště bylo úplně opuštěné. Kuba si chvíli znuděně kopal s míčem proti zdi a Lucka se posadila s bábovkami na písek, ale ani jednoho z nich to dlouho nebavilo.

„Mami, pojď si se mnou kopat,“ zavolal Kuba. Z pískoviště se okamžitě ozvala Lucka: „Ne, mami, pojď si se mnou vařit z písku!“

„Nemůžu přece být na dvou místech najednou,“ zasmála se maminka. „Chvilku si budu s Kubíkem kopat a pak zase s Luckou vařit na písku.“

Jenže ani jedno se pořádně nepovedlo. Když začala hrát s Kubou fotbal, Lucka se nudila a pořád jim lezla do hřiště, překážela a několikrát zkazila Kubovi šanci na parádní gól. A i když to Kuba nechtěl říkat nahlas, upřímně řečeno ani maminka nepodávala nijak skvělé fotbalové výkony.

Častokrát se netrefila do míče, její rány byly slabé a jako pro mrňata. Navíc si za chvíli začala stěžovat, že ji bolí koleno. Když se potom přesunula na písek s Luckou, začal se zase strašlivě nudit Kuba. Chvíli pozoroval, jak Lucka plácá bábovky z písku, a pak ho napadlo, že by si mohl na pís-kovišti zbudovat síť silnic. Jenže jak si chtěl přidřepnout na bobek, ztratil rovnováhu a kecl si zadkem zrovna do Lucčiných bábovek.

„Rozsedl jsi mi cukrárnu!“ zapištěla Lucka, zatímco se Kuba hrabal ze zbytků bábovek zpátky na nohy a písek mu padal za trenky. Začala natahovat. Právě v tu chví-li mamince zase zazvonil telefon. Chvíli do něj mluvila a pak dětem oznámila, že se musí vrátit domů: „Volali mi z práce a musím jít něco hned dodělat na počítači. Budete se muset chvíli zabavit sami,“ řekla trochu unaveně.

Kuba s Luckou měli vztek. „Proč musí dospělí pořád pracovat? Proč si s náma nikdy nehrajete?“ vyštěkl Kuba a mrzutě kopal do kamenů na cestě, i když věděl, že to nemá dělat, aby si neokopal špičky nových bot.

„Jo, proč si nemůžeme hrát společně?“ přidala se Lucka a s pofňukáváním sbírala bábovky.

„Dospělí mají spoustu povinností, musí vydělávat peníze, starat se o domácnost i o děti a na hraní už jim nezbývá tolik času,“ vysvětlovala maminka trpělivě, ale Kuba tomu nechtěl rozumět.

„Děti by byly nejradši, kdyby se o ně maminky a tatínkové starali při hraní,“ uzavřel rozhodným tónem.

„Co jsou to povinnosti?“ chtěla vědět Lucka.

„To všechno pochopíte, až budete starší. Dospělí zkrátka nemůžou dělat všechno, co by chtěli,“ povzdychla si maminka a odemkla dveře domu.

„A proč? Někdo jim to zakazuje? Dostali by na zadek?“

„To ne, ale kdyby si hráli tolik jako děti, nestihli by právě splnit svoje povinnosti. Za chvíli ale přijde z práce tatínek a ten si s vámi bude chvíli hrát. Já teď budu muset chvíli pracovat,“ řekla maminka a obrazovka jejího počítače se modře rozzářila.